

Evangelí del diumenge de la setmana XXXII de durant l'any: L'espòs és aquí!

Evangelí i comentari del
diumenge de la setmana XXXII
de durant l'any (Cicle A).

“L'espòs és aquí. Sortiu a
rebre'l!”. Tenir la il·lusió de la
trobada amb Jesús cada dia és
la millor preparació per a la
trobada definitiva amb Déu:
plens de generositat, envoltats
d'afecte i amb amor als detalls.

Evangelí (Mt 25, 1-13)

Amb el Regne del cel passarà com amb deu noies que van prendre les seves torxes per sortir a rebre l'espòs. N'hi havia cinc que eren insensates i cinc que eren assenyades. Les insensates van prendre les seves torxes, però no es van endur oli. En canvi, les assenyades es van endur ampolles amb oli juntament amb les torxes.

Com que l'espòs tardava, els vingué son a totes i es van adormir. A mitjanit es va sentir un clam:

—L'espòs és aquí. Sortiu a rebre'l!

Llavors totes aquelles noies es van despertar i començaren a preparar les seves torxes. Les noies insensates van dir a les assenyades:

—Doneu-nos oli del vostre, que les nostres torxes s'apaguen.

Les assenyades respongueren:

—Potser no n’hi hauria prou per a nosaltres i per a vosaltres; val més que aneu als qui en venen i us en compreu.

Mentre anaven a comprar-ne, va arribar l’espòs, i les qui estaven a punt entraren amb ell a les noces. I la porta quedà tancada.

Finalment arribaren també les altres noies i deien:

—Senyor, Senyor, obre’ns!

Però ell va respondre:

—En veritat us dic que no us conec.

Vetlleu, doncs, perquè no sabeu ni el dia ni l’hora.

.....

Comentari

Les celebracions nupcials en temps de Jesús estaven revestides d'una solemnitat particular, en un ambient festiu i joiós. Uns mesos abans tenien lloc els desposoris, on els futurs esposos ja quedaven públicament compromesos en matrimoni, però només un temps després l'esposa era rebuda a casa seva per l'espòs per iniciar la seva vida en comú formant una família. En aquesta segona cerimònia els amics dels nuvis participaven activament a les festes.

Acompanyaven la dona les seves amigues d'infància i joventut, les “verges” de què parla la paràbola, solteres com ella fins aquell moment. D'ordinari arribaven amb certa antelació al lloc del casament i, quan al capvespre, arribava l'espòs acompanyat pels seus amics, també joves com ell, sortien a trobar-los amb les làmpades d'oli enceses i començava la festa. Sonava la

música, corria el vi i les menges, i es ballava amb alegria fins a mitjanit.

Jesús parla d'un casament on un retard excessiu en l'arribada del nuvi va provocar el desconcert entre les amigues de la núvia. Algunes poc previsores, en endarrerir-se tant l'espòs, es van quedar sense oli per sortir amb els llums a rebre'l i, mentre anaven a comprar el necessari, es va tancar la porta i es van quedar fora.

El Mestre se serveix d'aquesta paràbola per recomanar la necessitat d'estar sempre ben preparats per rebre el Senyor quan es presenti, ja que no sabem el dia ni l'hora. Vindrà al final dels temps, però també sortirà a trobar cadascú de nosaltres quan arribi el final de la nostra vida terrenal per jutjar-nos. “Arribarà aquell dia –recordava sant Josepmaria–, que serà l’últim, i ja no ens farà por: tot confiant fermament

en la gràcia de Déu, estem disposats des d'ara, amb generositat, amb fortalesa, amb amor en els detalls, a acudir a aquesta cita amb el Senyor portant els llantions encesos. Perquè ens espera la gran festa del Cel”[1].

La imprevisió o l'atabalament, el fet d'endarrerir el penediment o la confessió, dilatar les decisions de lliurament, ens poden privar per sempre de la glòria. En canvi, una vida viscuda de cara a Déu, sense descuidar detalls, ens pot obrir la porta del cel, com va passar a aquelles amigues de la núvia, que van ser previsoros, i van entrar a gaudir de la festa, mentre que les altres es van quedar fora. Aquelles noies “No van saber o no van voler preparar-se amb la sol·licitud que calia, i es van descuidar de comprar l'oli raonablement al seu temps. Els va faltar generositat per a acomplir plenament el poc que se'ls havia encomanat. Mancaven, de fet, moltes

hores, però les van desaprofitar.”[2],
seguia comentant sant Josepmaria.

Per això ens convida a reflexionar i treure propòsits: "Pensem ardidament en la nostra vida. ¿Per què no trobem de vegades aquests minuts, per acabar amorosament la feina que ens afecta i que és el mitjà de la nostra santificació? ¿Per què descurem les obligacions familiars? ¿Per què ens entra la precipitació en el moment de resar, d'assistir al sant Sacrifici de la Missa? ¿Per què ens manquen la serenitat i la calma, per a l'acompliment de les obligacions del propi estat, i ens entretenim sense cap pressa a anar darrere els capricis personals? Em podreu respondre: això són menuderies. Sí, veritablement: però aquestes menuderies són l'oli, el nostre oli, que manté viva la flama i el llum encès.”[3].

[1] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, n. 40.

[2] Ibidem, n. 41

[3] Ibidem, n. 41.

Francisco Varo // Photo: Jeremy Bishop - Unsplash

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelidel-diumenge-de-la-setmana-xxxii-de-
durant-lany-lespos-es-aqui/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelidel-diumenge-de-la-setmana-xxxii-de-durant-lany-lespos-es-aqui/) (15/08/2025)